

[Kjær Rasmussen.]

Der er flere vidnesbyrd om, at retstilstanden i dag er utålelig uklar. Den 9. oktober 1968 erklærede justitsministeren i folketinget, at han end ikke var klar over, om man, som det udtryktes, „nogen steder i enkelte politikredse“ foretager registrering af homofile. (Folketingstidende 1968-69 sp. 404). Og den 27. november 1968 spurgte jeg, om ministeren kunne bekræfte, at efterretningsfolk ustraffet kunne fortsætte den politiske registrering. Hertil svarede ministeren, at der selvsagt var foretaget det fornødne til sikring af, at regeringsbeslutningen efterleves. (Folketingstidende 1968-69 sp. 1943).

Men hvad der er foretaget — om der overhovedet er foretaget andet end offentliggørelse af denne beslutning — har ministeren ikke fortalt. Og når justitsministeren den 27. november henholder sig til, at en fortsat politisk registrering vil være en overtrædelse af tjenesteplichter, må det stå klart, at borgernes værn mod uberettiget registrering er rystende ringe.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed anbefale forslaget til folketingets velvillige behandling.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg tillader mig herved for det høje ting at fremsætte forslag til lov om statsstøtte til visse private skoler.

Efter den gældende ordning findes tilskudsreglerne for de af lovforslaget omhandlede skoleformer i en række forskellige love, for de private realkursus dog i en tekstanmærkning på finansloven, og for de private kursus til højere forberedelseksamen foreligger der alene bevillingsmæssig tilslutning til deres oprettelse ved de private seminarier.

Jeg har anset det for hensigtsmæssigt at samle tilskuds- og statslånsreglerne for de heromhandlede skoleformer i én lov og i overensstemmelse med forslag fra det af undervisningsministeriet nedsatte tilskudsudvalg at fastsætte de samme regler for alle skoleformerne, at yde statstilskud alene til skolernes faktiske udgifter samt at yde tilskud med samme procentsats af alle tilskudsberettigede udgifter. Denne procentsats er efter forslaget fastsat til 85.

Som anført i de almindelige bemærknin-

ger til lovforslaget, hvortil jeg i det hele tillader mig at henvise, har man ved fastsættelsen af tilskudsprocenten til 85 lagt vægt på, at ingen skoleform i gennemsnit stilles dårligere end efter nugældende ordning. Da den hidtidige tilskudsdekning imidlertid har været meget forskellig inden for de enkelte skoler i skoleformen, vil nyordningen efter lovforslaget for de skoleformer, hvis tilskudsdekning også efter nugældende ordning i gennemsnit har ligget omkring 85, uundgåeligt betyde en tilskudsforringelse for nogle skoler. I de fleste tilfælde må man dog regne med, at sådanne skoler uden alt for store vanskeligheder vil kunne tilpasse sig nyordningen, men for visse af friskolerne synes dette ikke at blive tilfældet. Det drejer sig om nogle små friskoler, skoler med 20-30 elever, som efter de foretagne beregninger synes at ville få behov for ekstra støtte. Disse skoler har hidtil oppebåret grundtilskud, der har udgjort 3.000 kr. for skoler med 15 elever eller derunder, 2.000 kr. for skoler med 16-20 elever og 1.000 kr. for skoler med 21-30 elever. Et lignende tilskud ønsker jeg ikke at indføre, dels fordi ikke alle små friskoler vil få behov for ekstra støtte, dels fordi et tilskud, hvis størrelse ændres med 1.000 kr. for en elev mere eller mindre, ikke er en heldig tilskudsform. Jeg tror, det ville være bedst, om undervisningsministeriet på dette meget begrænsede område fik en rådighedssum, som man kunne fordele. Dette kunne eventuelt ske efter visse faste kriterier, f. eks. på grundlag af elevtal eller skematimetal, dog betinget af dokumenteret trang, således at andel i rådighedsbeløbet forudsætter, at skolen ikke gennem fornuftige dispositioner kan klare sig for de lovhjemlede tilskudsbeløb. Det kan ikke være meningen, at ministeriet ved ekstra tilskud skal hjælpe private skoler til at yde gratis eller så godt som gratis undervisning. Den ny tilskudsordning for de private skoler er baseret på skolepenge. Der bør efter min mening betales for privat skolegang, ikke urimelige beløb, der vil give skolerne social slagside, men på den anden side heller ikke rent fiktive beløb, der ikke kan retfærdiggøre skolens private drift.

De private skolers organisationer har rejst spørgsmålet om, hvorvidt udgifter til befordring af elever til og fra skole kan